

Otevřená kniha

Jak šlo mlíko na vandr

(volné pokračování Pohádek z parapetu)

Lidka Hénková

Se starostmi k šípku jděte
děti láskou nafoukněte
tulte k sobě bez přestání
včas jim dejte požehnání

Povídání začíná:

Františkovi už byly téměř dva roky. Josefína měla plnou náruč radostí každý den, když vtom jí jednoho dne přišlo na mysl, protože myšlenky jsou neposedné a chodí si, jak chtějí, aniž by zaklepaly a ptaly se na úsudek rozumu, že by mohla toho svého chlapečka přestat kojit. Asi děti víte, co to je, když maminka kojí své dět'átko, vidíte. Je to velký zázrak, úžasná záležitost, které se nic nevyrovná. Maminka prostě dává tomu svému malému pokladu to nejlepší, co má, mateřské mléko. To mléko se tvoří v prsíčkách všem maminkám a jejich dětem chutná úplně nejvíc.

A František, to byl kujón a labužník. Už to byl kluk jako buk, běhal s tátou po lese, uměl hledat houby, po parku se procházel, dělal všechna alotria, ale co se týká mléka, byl stále jako miminko.

Pořád Josefínu trápil tím, že vykřikoval „mimi, mimi!“ (to znamenalo „mlíko, mlíko“) a když Josefína třeba nemohla nebo měla práci, stále se té dobroty dožadoval. Josefína už byla okousaná byla od Františka (vždyť ten kluk už vám měl zuby jako krokodýl!!), ale vypadalo to, že už ani nepije mlíčko, že jenom to prsíčko tak žmoulá, muchlá, okusuje a trápil tím Josefínu od rána do večera.

Láska je pěkná věc, ale soudnost musí být. Jednoho dne, když už Josefína dala zase Františkovi asi osmatřicetkrát napít (a to ještě nebylo poledne!) řekla si „Dost!“ Musím něco přece vymyslet a mudrovala, mudrovala, spoustu knih přečetla, s kamarádkami se radila, na internet koukala, s Janem si povídala a pak se rozhodla, že prostě uteče na víkend, na celý víkend, děti, před tím svým hladovým chlapečkem a bude v jedné keramické dílně celé dny si hníst hlínu, třeba že uhněte nějakého anděla nebo sochu nebo něco takového, co jí udělá radost a ještě někomu jinému třeba, až bude tím kouskem moci obdarovat kamaráda. A ten František že na to přijde, přestane se mimi dožadovat, vlastně, dostane rozum.

A tak si Josefína na druhý den zabalila všechno do pěkné tašky, takové modrobílo pruhované nebo kostkované, ulehla a s pevným

úmyslem, že zítra, ano, hned brzy ráno, vstane a uteče (František bude s Janem pít jiné věci a jíst dobroty, které mu tatínek navaří) a usnula.

Zdál se jí sen: Na dvorečku, kde běhávala jako maličká, seděla pod rozkvetlou moruší kmotra Liška, čmárala do jedné ze svých mnoha knížek, popíjela u toho kafíčko a tahala kapesníky z obou kapes svého růžového svetru, který neměl vůbec žádné knoflíky, jenom takovou jednu malou brož hned nahoře, kde se začíná každý jiný svetr zapínat. Smála se, až se za břicho popadala a hýkala u toho, smrkala a nemohla přestat. Josefína v tom snu šla až ke kmotře a vtom kmotra povídá: „Píšu bláznivou povídačku o jedné mámě, která tak měla ráda své děti, že jim nedokázala říct NE! Ona je tak milovala, že když jí něco nebylo vhod, nebo třeba po chuti nebo něco nebylo pro její děti bezpečné, než by jim to zakázala, raději si sbalila raneček a utekla, no věřila bys tomu? Kampak asi ta osoba bláznivá uteče před tím svým děckem, když třeba bude chtít koupit dinosaura nebo bude chtít být popelářem? Uteče do zoo nebo přiveze domů popelnici? To je ale vtipné, to je legrace, no řekni, Josefínko, střapatá holka moje kolenatá. Ona si dokonce myslela, že tím dostanou ty její děti jakoby rozum!

O takové nerozumnosti musím napsat pohádku a všechno to pěkně vybarvit, namalovat a taky nějakou básničku přidám, to se ví.“

A kmotra liška u toho frkání, řehtání a popotahování dlouhým nosem vyrážela ze sebe nesrozumitelně cosi o baloncích, vzduchu, tulení a vypouštění, odpouštění a pořád se tak chechtala, že Josefína se musela přidat a smála se tak, jako kdysi, když byla ještě malinkatá, protože kmotra v té své knížce, teď už od slz smíchu, měla kresby a čmáranice balonů, košů, dětí a zvířátek. Josefína se chechtala a hýkala...když vtom:

„Josefínko?! Nezbláznila ses? Vždyť probudíš Františka!!!“ a naráz se probudila. U její postele stojí vyděšený Jan, oči navrch hlavy, vlasy rozcuchané, bosé nohy na parketách otírá jednu o druhou, jak je mu zima a kouká na ni jako pětka na šestku, polekaně se ptá: „Co se děje, co se děje? Jsi v pořádku, nepřeskočilo ti?“ Josefína utřela slzy, uklidnila Jana, zabalila Františka, který se ve spaní odkopal (neprobudil se, měl spaní dobré) a hned věděla, že ráno nikam nemusí. Když se probudila, vybalila tašku, uvařila si kafičko, poslala Jana na zahrádku, aby pozoroval mravence, jak chodí sem a tam (to tatínkům prospívá). Hned poté, co nakrmila Františka a posadila se na okenní parapet s malým hrnečkem dobré silné kávy, řekla si v duchu “To je ale

zvláštní, jak mi ta kmotra pomáhá i po letech...“ a šťastně se rozchechtala znovu, až František vzhlédnul od kostek.

Inu, Josefína má kliku.

Ale nebyla by to ona, kdyby o tom nezačala mudrovat, čmárat a psát, vždyť jí to tak hezky jde...a natošup vznikla tato knížka

O čem je?

O šťastných mláďatech, které létají k nebi jako barevné a rozpustilé balonky a nikdo, ani jejich maminky, je netáhne k zemi... A taky o strachu, lásce, odvaze a víře, o naději...no, tak

... tak se děti posaďte ...

ale poslyšte! Nezapomeňte se občas protáhnout, proskočit, zasmát se nebo zatancovat!

Odkud bere mládě víru

důvěru a odvahu,

z mléka, masa, v světa víru

když vydává námahu?

z mámy, táty, rodiny

*tam vše k žití pobírá
pro rafičku hodiny
to pro dítě rodina*

Lidka Hénková
<https://slovakteraleci.com/>